

Aprīlis 2016

Madonas Romas katoļu draudzes vēstis

KALNĀ

JĒZUS – LABAIS GANS

Kā pamat Vārdu, kurš virzīs mūsu sirds domas par Jēzu kā Labo Ganu, vajadzētu nolasīt fragmentu no sv. Jāņa Evaņģēlija 10. nodaļas 1.-18. panta. Tur caur līdzību un tās paskaidrojumu pats Jēzus norāda uz sevi kā uz Labo Ganu un izsaka, kādā praktiskā veidā tas izpaužas. Tādējādi tekstā ir atrodamas arī vispārējas norādes, kā ikkatram, kuram ir dota atbildība par cilvēka dzīvi, sirdi (dvēseļu ganību), vajadzētu veidot savu sirdi un kalpošanu, lai tā būtu līdzīga Jēzus Gana mīlestībai. Šī iemesla dēļ šo fragmentu vajadzētu veltīt sevišķi tiem, kuri formējas uz priesterību.

Ad rem. Ganības tēma Izraēlim nebija sveša. Piemēram, jau Radīšanas grāmatā (13., 18. nodaļā) mēs lasām, ka tas, ar kuru Dievs iedibināja Derību, „bija ļoti bagāts ar lopiem” (13,2) un viņš rūpējās, kā tos uzturēt. Mozus, lielais patriarhs, kuram Dievs pavēlēja izvest savu tautu no Ēģiptes, ir iepriekš redzams šādā darbībā: „Mozus ganiņa Jetrus, sava sievastēva, Midiāna priesterā, avis” (Izc 3,1). Arī cits no lielajiem Jēzus pirmsēdniekiem, proti, Dāvis darbojās ar līdzīgiem uzdevumiem. Pietiek nolasīt stāstu par viņa iesvaicīšanu: „...Samuēls jautāja Isajam: „Vai visi jauneklī še bijuši?” Un viņš sacīja: „Vēl ir atlicis tikai pats jaunākais, bet tas ir avju gans.” (...) Tad Samuēls ņēma savu eļļas ragu, un viņš to svaidīja viņa brāļu vidū. Un, sākot no šīs dienas, Tā Kunga Gars nāca ar spēku pār Dāvidu...” (1 Sam 16, 11.13). Šie un pārējie pirmsēdnieki gatavoja mūs laikam, kad atnāks Visaugstākais Gans, Jēzus Kristus, kura ganišana būs bez traipa un daudz auglīgāka.

Pravieša Mihas grāmatā par Dievu Jahvi ir teikts, ka tiešām Viņš savēdis kopā un

pārvadis savu tautu cauri vārtiem (2,12-13). Viņi to saprata attiecībā uz pēdējām lietām, uz pasaules galu. Uz tā fona vieglāk saprast, ka tagad Jēzus, Dieva Dēls, pulcina sev ap-

kārt Jauno Tautu – Baznīcu un Viņš pats to vedīs uz mūžību. Tikai ar Viņu un Viņā jebkurš cilvēks („avs”) var ieiet Debesīs. Par to liecina vārdi: „**Es esmu durvis. Ja kāds caur mani ieiet, tas tiks pestīts**” (J 10,9). Tas notiek, jo Jēzus izpildīja sava Debesu Tēva gribu līdz galam. Izpildīja visas Vecās Derības pavēles (sal. Mt 5,17) un pat tās pārspēja, lai ievestu dvēseles istajā Mīlestībā, vienotībā ar Dievu. Šī iemesla dēļ pārējos, kuri turējās vienīgi

pie Derības burta un pat sāka to mainīt (sal. Mt 15,7-9), Jēzus nosauc par „zagļiem un laupītājiem” (J 10,1). Viņi it kā domāja par Dieva gribas pildīšanu, tomēr savā saprašanā un rīcībā aizgāja tik tālu, ka „sludināja cilvēku mācības un likumus” (Mt 15,9). Tādējādi Dieva tautai sataisīja smagas un nepanesamas nastas, kuras paši negribēja ar pirkstu kustināt (sal. Mt 23,4) un tā daudzus jūdu ticībā padarīja par elles mantiniekiem, divreiz ļaunākiem, nekā viņi paši (sal. Mt 23,15)! Lielo katehēzi par to atrodam, piemēram, Marka Evaņģēlija 7. nodaļā (1-23). Beidzot vissmagākais spriedums par Izraēļa ganiem skan vārdos: „...bēdas jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs liekuļi, jo jūs aizslēdzat Debesvalstību cilvēkiem; jūs paši neejat iekšā un neļaujiet ieiet tiem, kas to vēlas” (Mt 23,13).

Jēzus izdarīja daudz savādāk. **Viņš savām avīm gāja pa priekšu** (sal. J 10,4), **pildot Dieva Baušļus pēc sirds, nevis pēc burta, un kā Labais Gans pats atdeva savu dzīvību par savām avīm** (sal. J 10,11.15), kad

bija paņēmis uz sevis neizpildīta Likuma nastu (=grēkus). To visu Viņš darīja labprātīgi un apzināti, **lai Viņa avīm „būtu dzīvība un lai tā būtu pārpilnībā”** (J 10,10). Ir vērts pasvītrot, ka patiesību par Jēzu kā Labo Ganu Baznīca atgādina pēc Lieldienām un velta tam tā saucamo Labā Gana svētdienu. Ja tas notiek pēc Pashas (Lieldienām), ir skaidrāk redzams, ko Jēzus līdzība no J 10. ir īstenojusi, jo tad mēs svinam, ka Viņš patiesi tika Krustā piesists un patiesi ir augšāmcēlies. Tātad Kristus sekotāji var tuvoties Dzīvajam Ganam, kura vārdi par mīlestību nav tukši, bet var nest viņu dzīvei patieso Dieva svētību.

Jēzus līdzībā interesants ir tas, ka **Labais Gans „sauc savas avis vārdā”** (J 10,3). Izraēļa gani dažreiz tiešām tā darīja. Vārds tomēr skaidrāk izsaka, ka Jēzus pestīšanas dāvāna nav tikai vispārēja, bet Kungam neviens nav vienaldzīgs, un katru Viņš pazīst personīgi (pēc vārda), katru mil neatkarotajam veidā. Šo domu var stiprināt, lasot Atklāsmes grāmatā, piemēram, 2,17; 3,5 (pretēji: 13,8). Tur atrodam arī patiesību, ka Dievs it kā maina cilvēka vārdu, kas nozīmē: padara viņu par jauno, jo dod iespēju iesākt jaunu, svētu dzīvi. To apzīmē arī vār-

di no komentētās līdzības: „*Es esmu durvis. Ja kāds caur mani ieiet, tas tiks pestīts; un viņš ieies un izies, un atradīs ganības*” (J 10,9). „**Ieies un izies**” nozīmē tuvoties Kristum ar savu veco dzīvi, ar „vecajām drānām”, lai „ieģērbtos kāzu drānās” (sal. Mt 22,10-13). Pie tā vēlāk aicināja sv. Pāvils, rakstot: „*Novelciet veco cilvēku kopā ar viņa darbiem un apģērbiet jauno, kas atjaunojas atziņā saskaņā ar viņa Radītāja atēlu...*” (Kol 3,9-10). Tas ir iespējams Kristū, kurš rūpējās par savu avju „vilnu”.

Lai mūsu sirdis pateicas par tādu Ganu, kurš iemilēja mūs līdz galam (sal. J 13,1) un kurš grib, lai katrs cilvēks, baudot labumu Viņa ganībās, sasniegtu mūžību. Šo domu stiprināsim ar līdzīgiem 23. Psalmā vārdiem:

„*Tas Kungs ir mans gans, man netrūks nenieka. Viņš man liek ganīties zājainās ganībās. Viņš mani vada pie skaidra ūdens. Tava gana vēzda un Tavs gana zizlis mani iepriecina. Tiešām, labums un žēlastība mani pavadīs visu manu mūžu, un es palikšu Tā Kunga namā vienumēr.*”

Priesteris
Pāvils Kamola

Dzejas pieskāriens

Pāvils Kamola
**MAZĀIS PRINCIS
MIDIĀNA ZEMĒ**

*Pēc gara ceļojuma
viņš To ieraudzīja.
Novilka sandales.*

*Rozes un liesmas,
kurās paslēpa Maizi,
lai skatītos uz paceltām rokām,
iesvaidītām ar sveķiem no Dzīvības Koka,
kā arī uz daudzkrāsainiem soļiem,
kuri nes smaržīgas eļļas
caurdurtām sirdīm.*

*Bet tas viss tik pēkšņi
un turklāt tik klusi –
kā zibens,
kurš pārplēš aizkaru
un sirdi,
kā gliemezis,
kurš nes mūžīgu gliemežvāku,
sava krusta gliemežvāku...*

*Tagad vairs nav Mazā Prinča.
Tas pazudis starp kāzu viesiem,
kuri aptīti ar Baltuma un Sarkanuma upi
Laika sirdi.*

VĒSTĪJUMS

4. LIELDIENU SVĒTDIENAI – 17. APRĪLIM

Ticība māca, ka katra cilvēka dzīvība, sākot ar ieņemšanas brīdi, ir dāvana no Radītāja.

Mūsdienu sabiedrība ir tik ļoti pārņemta ar ikdienas dzīves rūpēm, ka dzīve parasti netiek skatīta garīgā perspektīvā, tas traucē atklāt patiesību par savu aicinājumu. Kā gan bez lūgšanas gara un pārdomām varam izšķirt Dieva gribu attiecībā uz mums? Tāpēc ir svarīgi nemitīgi lūgties (sal. 1. Tēs 5:17), sevišķi ģimenēs, pazemīgi pateicoties par visu, ko Dievs savā labestībā ir veicis mūsu labā.

Jo sevišķi šajā Labā Gana svētdienā aicinu Jūs lūgties par aicinājumiem uz priesterību un konsekrēto, Dievam veltītu dzīvi. Mēs esam „dzīvie akmeņi” (sal. 1. Pēt 2:5) garīgā celtnē, kas spožumā pārsniedz visu, ko vien māksla vai izdoma var izplānot. Sv. Gars aicina uz sadarbību vārdos un darbos, atbilstoši kristīgam aicinājumam, atbilstoši mūsu vietai Baznīcā.

Katram ticīgajam, draudzei, vietējai Baznīcai būtu sev jāuzdod jautājums: kā Latvijā iedzīvināt Evaņģēlija dziedinošo un atjaunojošo spēku?

Lai Dievs Tēvs vienmēr „apgaismo mūsu gara acis, ka mēs redzētu, kādu cerību vieš viņa aicinājums” (sal. Ef 1:18-19). Kad zaudējumu cieta materiālistiskās ideoloģijas, kas centās atņemt cilvēkam jēgpilnu dzīvi un cieņu, to vietu ieņēma praktiskais materiālisms, jauna veida elkdievība, kas arī apdraud cilvēka garīgo dzīvi. Cik tad ļoti kristiešiem vajag būt Kristus „apgaismotiem”, lai noraidītu jauno patēriņa kultūru, kas izceļ baudu kā pašmērķi bez atsaucē uz morālo likumu.

Jēzus mīlestības pilnais skatiens aptver

visus. Viņš kā Jērs mūs gana un aizved pie dzīvības ūdeņu avotiem. Ticēt Jēzum nozīmē ne tikai runāt, interesēties par viņu. Ticība prasa dāsnu atbildi, ar visu dzīvi brīvi vel-

toties Kristum un viņa vēstij. Lūgsimies, lai šādu atbildi sniegtu arī mūsdienu jaunieši, izsakot gatavību kalpot kā ordinēti priesteri.

Šo vēsti raksturo prieks, kas izriet no ticības un atdeves, uzpurēšanās. Prieks pārņem katru sirdi, kas dzīvo uzticīgi vienota ar Jēzu. Taču mīlestība prasa upuri. Arī mūsdienu situācijā nav viegli palikt uzticīgam Kristum. Mīlestību mūsdienās diezgan daudzi neizprot, reducē tikai uz jūtu limeni, pielīdzina egoistiskām vēlmēm. Bet ista mīlestība vienmēr saistīta ar patiesību, tā izpaužas dāsnā kalpošanā citiem, ista mīlestība izvirza mums prasības, liek izpildīt baušļus. Tāpēc Jēzus teica: „Ja jūs mani milēsiet, jūs pildīsiet manus baušļus” (sal. Jņ 14:23).

Jēzus uzrunā mūs šodien, gaida mūsu mīlestību. Lai nekad nenovēršamies no Kristus! Ja ticam Kristum, pieņemam Viņa vārdus un arī upurus, kādus Viņš pieprasa, tad būsīm pildīti ar prieku – tādu prieku, kādu pasaule nevar dot.

„Pļaujas lauks ir liels,” saka Jēzus (Mt 9:37). „Lūdziet pļaujas Kungu sūtīt strādniekus” (Mt 9:38). Tas nozīmē, ka pļauja ir gatava, bet Dievs vēlas palīgus, kas to savāktu. Dievam vajag tos, kas teiktu: – Jā, esmu gatavs palīdzēt, lai kalpotu cilvēku labā ar Vārda sludināšanu, svēto sakramentu dalīšanu un ticīgo vadīšanu garīgumā un svētumā.

Mēs, cilvēki, nevaram vienkārši „piešķirt” aicinājumus: tiem jānāk no Dieva. Priesterība nav kā citas profesijas. Mēs nevaram vienkārši piesaistīt cilvēkus ar publisko attiecību stratēģijām. No Dieva sirds

nākušam aicinājumam vienmēr jāatrod atbilde cilvēka sirdī. Bet tam ir vajadzīga mūsu sadarbība, vispirms ar lūgšanu gan individuāli, gan mūsu draudzēs.

Aicinu lūgties, lai Dievs izraisa entuziasmu un prieku par Evaņģēliju jauniešu sirdīs, lai tie izprastu, ka nav lielāka dārguma par

to, kas, savulaik atklāts, ir jānodod tālāk. Lūgšanas vārdiem jāpārvēršas darbos, lai lūdzošā sirdī atraisās prieks Dievā un Evaņģēlijā, iekvēlinot arī citu sirdis gatavību teikt „jā”!

**+Zbignevs Stankevičs,
arhibīskaps-metropolīts**

VECĀKU LIECĪBA PAR PAAICINĀJUMU

– Kaut šobrīd dzīvoju un strādāju Aizkrauklē, mūsu ģimene nāk no Madonas puses, – izdevumam „Kalnā” stāsta priesterā Māra Zviedra mamma **Marija Zviedre**.

– Esam no katoļu dzimtas. Padomju laikā piektdienās ievērojām gavēni, pa svētkiem uz baznīcu gājām, bet praktizējoši kristieši tomēr nebijām. Strādāju veikalā par pārdevēju, vēlāk – veikala vadītāju, kad apprecējos un piedzima bērni, Mārcienas kolhozā biju degvielas pārziņe. Spiedienu ticības lietās nejutu, varējām baznīcu apmeklēt, tā drīzāk bija pašu vaina, ka to darījām reti. Uz Madonas katoļu baznīcu vedu tantes, reizēm paklausījos Sv. Misi, bet maz ko sapratu. Toreiz baznīcā kalpoja prāvests Alberts Cimanovskis. Nevarēju saņemt aizie pie grēksūdzes, vajadzēja iedrošinājumu, un to reiz saņēmu. Notika tā: biju apslimusi, atskrēju uz baznīcu, un pēkšņi radās tāds kā apskaidrojums. Ieraudzīju, ka pazīstama daktare stāv uz ceļiem un saņem Svēto Komūniju. Radās briesmīgs kauns, ka man jau 40 gadu un neesmu bijusi pie Sakramentiem. Prāvests Cimanovskis to redzēja un paaicināja uz grēksūdzi. Pēc tam jutos kā no jauna piedzimusi.

Māris Zviedris.

Kā ticības lietās ievēdāt bērnus?

Ar bērniem nebija problēmu: dēls un

meita bija ļoti paklausīgi – mums bija savstarpēja draudzība. Uz baznīcu iet viņiem neuzspiedu, tikai teicu: – Varbūt svētdien aizbrauksim uz baznīcu? Man bija vecs zaporožecs, joka pēc pavaicāju. Tā sākām uz baznīcu braukt regulāri. Katehēzi bērni apguva pie Marijas Puķudārzas, vēlāk pieņēma pirmo Sv. Komūniju, dēls iesaistījās draudzes korī. Faktiski caur Anitu Klūgu arī atgriezāmies. Tas bija viņas piemērs, kas mani iedvesmoja.

Kā dēls izvēlējās studēt Garīgajā seminārā?

Viņš jau kā bērns bija interesants – paklausīgs, gudrs, skolotāji apbrīnoja, kā mēs audzinām savu dēlu, ka viņš ar visiem tik labi saprotas. Māris draudzējās gan ar labiem bērniem, gan huligāniem, un visi *pavilkās* uz viņa pusi – uz labo. Kad beidza Mārcienas pamatskolu, direktore A. Alensone novēlēja, lai Māris kļūst par tādu kā dziednieku, kas cilvēkus spēj izārstēt kā no jauna.

Kad dēls pabeidza Madonas pilsētas 2. vidusskolu, dokumentus iesniedza Latvijas Universitātē uz ekonomistiem. Neuzmanības dēļ pārbaudījumā ielaida kļūdas un netika. Bija doma par studijām *datoristos*, bet tur pietrūka naudas vai bija vēl kāds šķērslis. Tad, atbraucis mājās, dēls prasīja, ko lai dara. Tehnikam viņš bija par gud-

ru, es ieteicu pamēģināt uz Garīgo semināru: patiks – paliks, nepatiks – varēs iet prom. Māris piekrita. Prāvestam Cimanovskim palīdzām raksturojumu, dēls aizbrauca uz semināru, un tur priesteris Daļeckis jautā: – Vai uz semināru ar līgavu esi atbraucis? Māris nosmēja: – Tā taču mana māsa.

Kardināls Pujats vaicāja, kāpēc viņš grib mācīties seminārā. Tad dēls atcerējās, ka mums dzimtā bija onkulis – ļoti dievbijīgs cilvēks, kas piekalpoja baznīcā un gatavojās iet uz semināru. Diemžēl viņu paņēma armijā, un kara laikā radnieks pazuda bez vēsts. Māris minēja, ka onkulim sapni piepildīt neizdevās, tagad to darīt mēģinās viņš. Ar to pietika. Dēls tika uzņemts, un seminārā viņam arī iepatīkās. Pēc gada bija prakse Siguldā, Māris gāja svētceļojumā uz Aglonu, laiks bija lietains, viņš saslima ar tuberkulozi. Smagi slimoja kādu gadu, nonāca slimnīcā. Jutos atbildīga un prasīju, varbūt no semināra dēls vēlas izstāties. Viņš gribēja turpināt, brauca

uz nodarbībām no slimnīcas, tā arī palika. Viņam seminārā bija iepatīcies, un es vēroju, ka dēls bija kļuvis tāds kā apgarotāks. Viņš bija savā vietā!

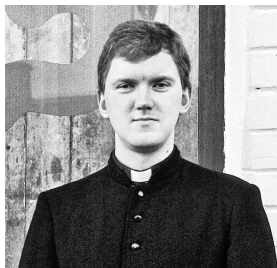
Tagad Māris kalpo Rīgā, Sāpju Dievmātes baznīcā. Kad iedeva draudzi Lielvārdē, atbraucu pie viņa uz Lielvārdi, jo draudzes māja bija sliktā stāvoklī, vajadzēja palīdzēt. Pati dabūju darbu pastā, vēlāk pārnācu strādāt uz Aizkraukles pasta nodaļu.

Cik svarīgi būtu lūgties par priesteriem?

Jau daudzus gadus lūdzu par visiem priesteriem. Ne tikai par savu dēlu, bet par visiem. Rožukroni baznīcā vienmēr lūdzamies par aicinājumiem, jo to ir tik maz. Manuprāt, jauniešiem šajos laikos ir liela iespēja braukt uz ārzemēm, ir daudz vilinājumu. Kad Māris stājās Garīgajā seminārā, viņa grupā bija 12 semināristu, līdz galam palika 7 labi priesteri. Tagad seminārā kopumā ir tikai 13 audzēkņu. Ir jālūdzas un jātic!

„DĒLU UZ SEMINĀRU PALAIST NEBIJA VIEGLI”

– Uz Garīgo semināru dēlu palaist nebija viegli, – izdevumam komentē topošā priesteris – Dāvja Ozoliņa – tētis **Normunds Ozoliņš**. – Parasti vecākiem par bērnu nākotni ir arī savi plāni, kas vairāk vai mazāk sakrīt ar bērnu pašu plāniem. Dāvis bija izvēlējis profesiju, mācījās par automehāniķi, bet pusceļā apstājās, jo saskatīja citu aicinājumu. Viņš bija gatavs pamest iesākto, lai tikai realizētu savu sapni. Neko daudz ar mums kolbrīd nerunāja, bet Madonā kalpoja priesteris Rihards Rasnacis, viņš pārrunāja šo jautājumu ar priesteri. Rihards Racnācis rosināja pabeigt iesākto, jo

Dāvis Ozoliņš.

nākamais solis nekur nepazudis. Dāvis tad atlikušos divus gadus arī nomācījās, pabeidza automehāniķa specialitāti Rīgas Valsts tehnikumā un mācības turpināja Garīgajā seminārā. Pirms tam vasarā devās svētceļojumā uz Aglonu, brauca uz pārrunām pie semināra vadības un sāka studijas. Kopumā tai gadā viņi seminārā tika uzņemti deviņi, tagad palikuši divi.

Vai pats esat akceptējis Dāvja izvēli?

Par šo tēmu pirmā saruna ar dēlu bija par to, vai tiešām tas vajadzīgs. Katrā ziņā tai laikā (pirms pieciem gadiem) tik tuvu baznīcai,

kā tagad, mēs ģimenē nebijām. Savu bērnu lēmumus tomēr respektējam, kaut griebtu ienest savas korekcijas. Šobrīd gan Dāvja mamma, gan es esam lepnī par dēla izvēli kļūt par priesteri. Cik mūsu iespējas, Dāvim palīdzam un priecājamies par to.

Kāpēc jaunieši nereti neiztur, aiziet no semināra?

Šai skolā ir stingras prasības, daudz dažādu ierobežojumu. Ir sava iekšējā kārtība, daudz kas liegts, ko dara vienaudži citur. Vēl viens aspekts – mainās semināra vadība, katram vadītājam ir savs skatījums uz audzēkņu mācībām un brīvā laika pavadīšanu. Ne vienmēr tas saskan ar jauniešu domām. Mikroklimats iekšienē nav tikai balts vai melns, tur sastopamas dažādas krāsas.

Vai par aicinājumu uz priesterību būtu jālūdzas? Vai tas var palīdzēt?

Protams, ka var palīdzēt, un tas ir jādara. Tāpēc jau mūsu baznīcā ir Sv. Mises par priesteriem, diakoniem, konsekrētajām personām. Garīgajā seminārā pēdējā laikā stājas labi ja divi trīs audzēkņi, no tiem pašiem daži mācību laikā vēl aiziet prom. Dažādi ir puīšu dzīvesstāsti. Citi uz semināru nāk, jo nav līdzekļu un te saskata, ka varēs iegūt izglītību. Kādam varbūt mamma spiež – tu būsi priesteris, viņa vēlētos šādu ceļu. Bet nekas jau nesanāks, jo aicinājumam jānāk no paša. Turklāt šai pārlicībai jābūt ļoti, ļoti lielai. Dāvis par savu izvēli nav šaubījies, kaut katram kādā konkrētā situācijā „piegriežas” vai uznāk vājuma mirklis. Dēls tam ir ticis pāri un turpina iesāktu.

PIEŅEM DIEVMĀTES SKAPULĀRU

Jau vairāki draudzes cilvēki ir pieņēmuši Karmela Dievmātes skapulāru. Starp viņiem ir Mārīte Kampāne un Velta Beļova (attēlā). Lūdzu Veltu padalīties par savu soli.

Velta Beļova: – Kad lūdzu, vienmēr piesaucu Dievmāti. Reiz redzēju sapni, kur Marija mani tā kā pastumj. Es viņai prasīju, bet kur man jāiet? Atbildes nebija. Atnācu uz baznīcu un skatos – draudzes meitene pieņem skapulāru. Man tā kā zibens iesita – lūk, uz kuru pusi Dievmāte mani stūma. Lūdzu padomu priesterim, viņš ieteica palasīt grāmatu par Dievmātes skapulāru. Pēc laika jutu, ka esmu gatava to pieņemt.

Uz jautājumu, kas mainījies kopš skapulāra pieņemšanas, Veltas kundze stāsta: – Esmu kļuvusi daudz mierīgāka – nav uztraukuma, ir sajūta – kāds vienmēr pie manis ir. Esmu kļuvusi drošāka – mani sargā. Bez tam mainījies ģimenes attieksme. Agrāk teica: – Ko tu tur ar to savu baznīcu, prātā sajuksi. Tagad Lieldienās gaidīja galda svētību, kāds grauds viņos ir iekritis. Dēls pat teica, ka viņiem arī būtu jāsaņem iet uz baznīcu. Meita savukārt Lieldienās piegāja pie grēksūdzes. Dieva māte dara brīnumus. No gandarījuma raudāju.

Mārīte Kampāne un Velta Beļova.

Inese Elsiņa,
autores foto

SAVA AICINĀJUMA MEKLĒJUMOS

Gunta Strode ir Latvijas Kristīgās akadēmijas neklātienas 2. kursa studente. Madonas katoļu draudzes pārstāve, kas šobrīd uz laiku dzīvo Beļģijā. Lieldienās Gunta viesojās Madonā, tad arī tapa mūsu saruna.

Pastāsti, lūdzu, kā pievērsies kristietībai.

Mani vecāki nāk no Varakļāņiem, esmu dzimusi kristiešu ģimenē, kurā plūst katoļu asinis. Bērībā redzēju, kā uz baznīcu dodas vecāamma, Latgalē ir krucifiksi, viņa apmeklēja arī tos. Kā bērns vēl nezināju, kas ir Jēzus Kristus, bet par Dieva esamību nešaubijos. Kad vecmāmiņa nomira (mācījos 1. klasē), pirmo reizi saskāros ar nāvi. Mani tas izraisīja lielu pārdzīvojumu, un radās daudz neatbildētu jautājumu. Vēlāk Praulienas mājā no vecmāmiņas mantām uzradās lūgšanu grāmata. Sāku to šķirstīt, lasīt „Tēvs mūsu”, „Esi sveicināta” – nevienam neteicu, bet likās, šīs lūgšanas ir jāiemācās, un to klusiņām izdarīju. Sekoja skolas gadi, kad no ticības lietām atgāju, līdz ar tām atkal satikos Alfā. Tur iepazīnu, ka Jēzus Kristus ir Dieva Dēls, pieņemu Viņu kā pavisam reālu. Pateicoties Alfai, ieguvu atbildes uz neskaitāmiem jautājumiem, paplašināju garīgo dzīvi. Kā jaunietai nācās aizdomāties arī par kopdzīvi, redzēt to baušļu gaismā. Es biju sākusi no nepareizā gala, atdūros, ka kaut kas nav kārtībā, iestājās distance.

Vai satīki lielo milestību?

Vidusskolas laikā bija iemilēšanās, trīs gadus draudzējāties, bet, kad skolu pabeidzu, izšķīrāmies. Sākās Rīgas periods. Kultūras koledža studēju kultūras menedžmentu, specializējos amatierteātru režijā. Tie bija trakie gadi, tāda nenopietnāka pieeja. Tai pašā laikā Dievs manu sirdsapziņu ik pa laikam uzrunāja.

Gunta Strode.

Koledžu pabeidzu februārī, nesaipratu, ko lai dara, kur varētu strādāt. Iepriekšējā vasarā pabiju Grieķijā, kur projekta ietvaros biju devusies pastrādāt, nolēmu pavaicāt, vai šādas iespējas nav vēlreiz. Atbilde bija pozitīva, un aprīlī uz sešiem mēnešiem pārcēlos uz Grieķiju. Biju viesmīle jaukā kūrortā – jūra, siltums, daudz jāstrādā, bet dzīvesvieta un iztikšana – nodrošināta, varēju ļauties pārdomām.

Kad septembrī atgriezos Madonā, satiku savu vidusskolas milestību. Abi bijām brīvi, likās, tas nav nejauši, ka satiekamies – esam istie cilvēki viens otram. Mūsu attiecības turpinājās kādu gadu. 2012. gada augustā tiku bildināta. Teicu „jā”, bet tad sākās šaubu ceļš. Agri no rīta un vēlu vakaros, kad ir klusums un miers, mani runāja sirdsapziņas balss, raisījās domas, vai tā maz ir istā milestība. Iezagās šaubas par vienojošo – puisis bija kristīts, bet Dievam neticēja. Man savukārt ticība bija ļoti būtiska, un mūsu sarunās par šo tēmu radās plaisa. Draugs gan piekrita laulāties, bet tikai

Cesvaines baznīcā, jo tā esot skaistāka. Sākām braukt uz pārrunām pie priestera Andreja Kazakeviča. Kāzas bija pieteiktas, vajadzēja iziet sagatavošanas kursus. Priesteris lieliski stāstīja, skaidroja, bet, ka draugam būtu kas piedūries! Viņam bija vienalga. Mājās atradu lūgšanu kartīti Vis-svētākajai Jaunavai Marijai par dzīves samezgļojumiem, sāku to lūgties, lai Dievmāte atraisa nesaprotamo mezglu.

Kādā dienā, kad devos uz Sv. Misi Madonas katoļu baznīcā, draugs bija līdzī un atkal vēstīja, ka Dievam netic un mēs varētu baznīcā nelaulāties, sarakstīties kaut zem ābeles. Svarīgākā taču būs kāzu otrā daļa, kad sabrauks radi un sāksies balle. Aizvēru acis, un man parādījās divi ceļi: vai nu eju pa kreisi, kur ir mans puisis, un kur redzu lielu smagumu un strupceļu, vai izvēlos gaišo pusi – dodu roku Jēzum, un man nav ko zaudēt. Tai brīdī sirdī izdarīju izvēli. Tā kā mantas bija pie drauga, pieņemu lēmumu tās sakravāt un doties prom. Uzrakstīju garu atvadu vēstuli, lai draugs saprot, kā viss ir attīstījies (vēstulē to skaidrot bija vieglāk), un aizbraucu.

Pēc šī soļa jutu, ka lūgšana ir uzklaušīta un no sirds ir nokritis akmens. Protams, pārdzīvoju par puisī, drauga vecākiem, jo visi gatavojās kāzām. Nebija jau tā, ka par savu lēmumu lepotos, bet citādi nevarēju. Turklāt bija sajūta, ka abus mūs izglābu no nākotnes katastrofas – no šķirtas laulības. (Tagad esam satikušies, draugam ir ģimene, sakārtotas attiecības, aizvainojums, jādodomā, zudis.)

Tevis pašai tas bija pagrieziena Dieva virzienā?

Jā, tad pa istam kļuva kristiete. Līdz tam šad tad uz baznīcu gāju, bet dzīvoju, kā man ir izdevīgāk. Pēc šī pagrieziena sāku kalpot jauniesu Alfā, tik daudz kas atvērās, sakārtojās. Septembrī bija lestināšana, Svētais Gars pārlija, un es pēkšņi arī citiem cilvēkiem varēju stāstīt par

Dievu, dot liecību. Lūdzos, lai Dievs sadziedē aizvainojumus, lai parāda katram isto ceļu.

Nesen radikāli rīkojies arī darba jomā – aizgāji no labi apmaksāta, pastāvīga amata.

Divus gadus nostrādājot par kultūras darba organizatori Sauleskalnā, apzinājos, ka tā ir laba pieredze, bet kādā brīdī sapratu, ka Ziemassvētku un Lieldienu laiku man vajag izdzīvot citādi. Kultūras darbā rīkojies, esi noskrējies, stressains, rīko svētkus citiem, bet svētku garīgā puse izpaliek. Šai darbā nevarēju gūt paralēles ar kristīgo dzīvesveidu, jo laicīgais pieprasīja ko citu – organizēt nevis būtisko, bet ņemšanos ap krāsainām olām (Lieldienās), dodot apkārējiem nesvarīgo. Pieļāuju, ka varētu šai ziņā veikt arī kādu revolūciju, bet nebiju tam īsti gatava.

Aizvadītajā vasarā atteicos no darba, septembrī uzzināju, ka kādai kristiešu ģimenei Beļģijā vajadzīga aukle. To uztvēru kā atbildi uz savu lūgšanu, jo Dievam biju lūgusi, lai ļauj nedaudz padzīvot ārzemēs, prom no visa un sakārtot domas. Līdz jūnija beigām nu jābūt kopā ar šo kristiešu ģimeni un diviem tās bērniem.

Turpini studijas arī Kristīgajā akadēmijā.

Latvijas Kristīgajā akadēmijā iestājos brīdī, kad parādījās neapmierinātība par darbu. Dokumentus iesniedzu bakalaura studiju programmā „Karitatīvi sociālais darbs”. Augstskola ir Jūrmalā, mans kurss ir neliels – septiņi cilvēki, no kuriem esam palikuši četri. Karitatīvā darba būtība nāk no Baznīcas, tas balstās uz kristīgiem pamatiem. Pedagogi ir motivēti un brīnišķīgi. Lai gan daudzi pasniedzēji ir pareizticīgie, nevienā brīdī viņi to neaifšē. Ir daudz materiālu no katoļu un luterāņu vides, izmantojam dažādu literatūru, no katra paņemts tas labākais. Turklāt nav

tā, ka tas būtu kāds mikslis, lai visiem ir pieņemami. Zināšanas, ko sniedz studiju programma, ir pārdomātas un iespējami dziļas. Gūstu daudz, esmu iepazinusi dažādas sociālās sfēras, piemēram, paliatīvo darbu ar mirstošiem cilvēkiem. Studijas iedod pamatu, ka neesi problēmas novērsējs, bet starpnieks starp Dievu un cilvēku.

Studijas ir neklātienē, bet tava klātie ne šobrīd ir Beļģija.

Priecājos, ka tur vairāk ir laika lūgšanām. Eju uz Sv. Misēm, kas notiek angļu un franču valodā. Mises angļu valodā ir nedaudz amerikanizētas un liberālas. Pie-

mēram, pie altāra šai baznīcā piekalpo meitenes. Tā kā tuvumā ir arī franču baznīca un tajā ritam ir klasiska pieeja, izvēlos un eju uz to. Franču valodu mācos arī kursos, laiks līdz ar to ir piepildīts.

Kādi ir plāni pēc atgriešanās?

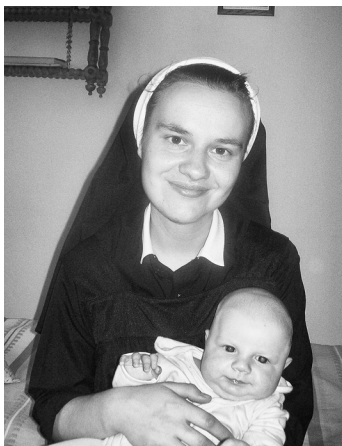
Pagaidām zinu, ka mājās būšu jūnija vidū, tālāk būs jāpaļaujas, ka Dievs mani vadīs un ievirzīs istajā vietā. Madona man ļoti patīk. Atbraucot brīvdienās, te veldzējos, satiekot draudzes cilvēkus, sadraudzību un skaisto dabu.

Inese Elsiņa,
foto no personiskā krājuma

„AICINĀJUMU IZVĒLOS IK DIENU”

Manaicinājums nav tikai izvēle pirms 14 gadiem, es katru dienu no jauna to izvēlos. Nevaru pateikt, kad sāku domāt par konkrēto dzīvi. Tas nebija viens konkrēts brīdis. Šī doma mani pavadīja jau kopš pusaudža gadiem. Vidusskolas gados Jēzum teicu stingu „nē”, bet Viņš mani pacietīgi gaidīja un aicināja.

Kad biju bērns, es biju mazliet nerātņa. Mamma stāstīja, ka bija grūti paņemt mūs abus ar brāli uz baznīcu, jo bijām skaļi un dažreiz kāvēmies, un apkārtējie cilvēki bija dusmīgi. Bija tāda reize, ka par uzvedību mūs piespiedu kārtā izraidīja no baznīcas, tomēr tas neatturēja nākt atkal, jo mums ļoti patika būt kopā ar draudzi.

Kad pienāca laiks dzīvē izdarīt konkrētas izvēles, man nebija citu variantu, jo vēlme sekot Kristum bija pārāk spēcīga, lai tai pretotos. Bet tas bija mans lielais noslēpums. Es plānoju to saglabāt līdz pēdējam brīdim. Izturēju iestājpārbaudījumus universitātē, un nevienam neradās nekādas aizdomas. Biju pat sameklējusi dzīvesvietu pilsētā, kur man bija jāmacās.

Taču paralēli tam es nemitīgi lūdzu, lai Jēzus vada mani un dod skaidras ziņas. Arī klostera izvēle ir Viņa lēmums. Viņš manā ceļā nolika konkrētas māsas, un es sapratu, ka tas ir mans aicinājums.

Ģimene, īpaši mans tētis, bija ļoti dusmīgi un pat kādu laiku ar mani nesarunā-

jās. Tomēr Kungs deva man drosmi un spēku atbildēt Viņa aicinājumam.

Tagad esmu māsa antoniete. Dzīvojuot klosterī, piedzīvoju to, kas agrāk šķita neiespējami. Es daru lietas, ko nekad agrāk nebūtu iedomājusies. Dievs ir pārsteigumu pilns, Viņš pazīst mani labāk nekā es pati. Esot klostermāsai, Viņš ļauj izdzīvot arī to,

kā ir būt pilnvērtīgai sievietei un mātei. Dievs aicina mani atkal un atkal, jo arī pēc tam, kad esi izvēlējies, joprojām ir jāizvēlas. Paldies, Tev, Jēzu, par Tavu mīlestību un par to, ka Tu mani modini un aicini katru dienu no jauna!

Māsa Emanuēla

„VIŅŠ MANI NEKAD NEATSTĀS”

Atklāt Dieva aicinājumu dzīvei klosterī man bija ļoti vienkārši. Vienmēr esmu domājusi par to, kā par vienu no iespējām, ko dzīvē darīt. No šīs domas nebēgu, bet arī īpaši par to nedomāju. Tas bija delikāts uzaiicinājums no Dieva. Viņš man deva dažādas ziņas, sūtīja manā ceļā cilvēkus un sargāja mani no visa tā, kas varētu novirzīt no istā ceļa. Es tikai nezināju, kādu klosteri izvēlēties.

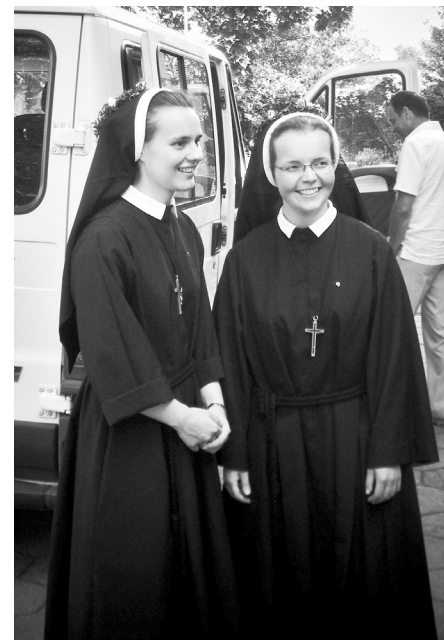
Tad pie manis atnāca kaimiņiene Agnese. Viņa tikko bija salikusi savus pirmos solījumus, un tagad viņu sauca par māsu Magdalēnu. Ar viņu daudz runājām par dzīvi klosterī. Viņa man stāstīja par savu ordeni. Mani uzrunāja ordeņa harizma (nedzimušu bērnu aizstāvēšana), un kopā ar viņu uz dažām dienām devos uz Lodzu, kur ir antoniešu māsu Galvenā Māja. Teicu, ka arī es

gribētu būt klostermāsa, un lūdzu mani pieņemt ordeni. Pēc nepilna mēneša jau pārcēlos uz klosteri.

Kaut arī izvēle un piekrišana būt par mūķeni bija viegla, vēlāk tas prasīja daudz pūļu. Bija daudz jāstrādā pie sevis, pie attiecībām ar Jēzu un māsām. Tas nebija viegli, bet Dievs deva spēku. Dievs rūpējās par manu aicinājumu (un dara to arī tagad). Tas ļauj augt un atklāt tos talantus, ko Viņš man devis, un dod drosmi ar tiem dalīties. Aicinājums ir lieliska dāvana, par kuru ir jā rūpējas. Katru dienu jācenšas, lai Dievs manā dzīvē būtu pirmajā vietā, kaut reizēm tas nav viegli. Bet es zinu, ka Viņš mani

nekad neatstās un dos spēku izturēt līdz galam.

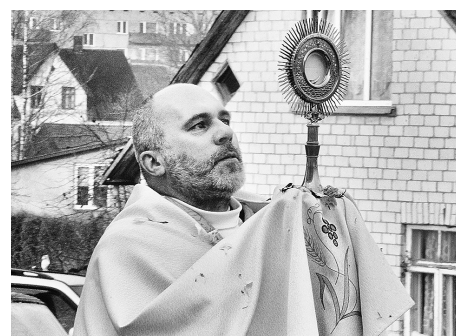
Māsa Gabriēla,
foto no personiskā krājuma

TRIDUUM

Reportāža no trim svētajām dienām, kad notika viena īpaša liturģija, kas sākas ar krusta zīmi Lielajā Ceturtdienā, ievada Jēzus noslēpumu dziļumos un noslēdzās ar svētību sūtīšanu – krusta zīmi – Lieldienu Vigīlijas noslēgumā.

Dāvja Veckalniņa un Ineses Zīles foto.

MANA MŪZIKA. GRUPA *SUS DUNGO*

Diāna Sus, Marika Arro, Anneli Arro, Marita Trofimova, Elizabete Balčus, Liene Dravniece... tā ir grupa no Rīgas – *Sus Dungo* (attēlā).

Pirmo reizi šo vārdu salikumu ieraudzīju pirms apmēram gada, kad draudzene atsūtīja Lienas Dravnieces dziesmu „Tēta Dārzs”, ko izpilda šīs sešas mūziķes. Tajā saklausīju brīnišķīgas harmonijas un veiklu ritmu. Biju pārsteigta un apburta no viegluma, harmonijas, ritmiskuma, savdabības, kas plūda no katra izdziedātā vārda un izspēlētās nots. Tāpat mani uzrunāja it kā bērnišķīgie, bet reizē lepnuma un vienkāršības pilnie vārdi: „...Bet manam tētim, manam tētim ir dārzs Viņš to iekopis manā sirdī, manā sirdī...” Un es zinu, ka daudzus šī dziesma ir apbūrusi tāpat kā mani, bet ne tikai šī vien.

Ar ģitāras, akordeona, vijoles, flautas, perkusiju un citu instrumentu palīdzību *Sus Dungo* izpilda dažādas savas un citu sacerētas dziesmas un skaņdarbus, iekļaujot tajos gan garīgas vērtības, gan pasaulīgas emocijas.

Pēc pēdējā svētceļojuma mani pārsteidza fakts, ka Anneli Arro, kura tāpat kā es uz Aglonu gāja kājām no Barkavas, ir viena

no grupas dalībniecēm. Pazīstot viņu, man nerodas nekādas šaubas, kāpēc *Sus Dungo* skaņējums ir tieši tāds. Protams, tas balstās uz katras dalībnieces personības savdabību, bet īpaši ievēroju tieši ritmu un perkusijas, ko pārvalda Anneli. Šķiet, ir tik neparasti, ka tāda trausla sieviete sēžas pie bungām, džambas vai kāda cita sitaminstrumenta un spēlē to perfekti, bet tas tā notiek. Tāpat arī Lienas Dravnieces akordeonspēle ir tikpat apbrīnojama, un vairākas viņas sacerētās un izpildītās dziesmas ir ierakstītas Valda Indrišonoka studijā projekta „Jauna slavas dziesma” ietvaros. Lai gan visas *Sus Dungo* dziesmas un skaņdarbi ir piesātināti ar instrumentiem, balsim, arī vizuāliem materiāliem, visam cauri plūst vienkāršība, mīlestība, prieks.

Sus Dungo ir salīdzinoši jauna grupa, taču jau aktīvi muzicē. Pieļauju, ka šāda veida mūzika vairāk varētu interesēt jaunus cilvēkus, tomēr noteikti iesaku noklausīties visiem kādu dziesmu internetā vai sastapties kādā pasākumā! Nepieciešamo informāciju var atrast šeit:

<https://www.facebook.com/susdungo/>,
<http://susdungo.lv/>.

Lauma Zariņa

BĒRNU SKATĪJUMS UZ AICINĀJUMIEM

Uz jautājumu, kāpēc tik maz jauniešu Latvijā vēlas kļūt par priesteriem, atbildēt lūdzām svētdienas skolas bērnus. Lūk, viņu domas, ko apkopoja svētdienas skolas skolotāja Inese Zīle.

– Bērnu katehēze par šo tēmu ir ļoti konkrēta un tieša. Lielie var runāt stundām, bērni ātri apdomā un strauji atbild, – secina Inese.

Bērnu atbildes

- ◆ Daudzi jaunieši neiet par priesteriem, jo viņi ir kautrīgi cilvēki. Arī es esmu kautrīgs, tāpēc par priesteri mācīties neiešu.
- ◆ Daudzi neiet grēksūdzes noslēpuma dēļ. Priesteri pieņem cilvēku grēksūdzes, un, ja kāds ir izdarījis smagu noziegumu, priesterim par to ir jāklusē. Viņš nedrīkst nevienam par to stāstīt, bet tas ir tik grūti.
- ◆ Daudzi ir grēkojuši un uzskata, ka nav tik svēti, lai paši kļūtu par priesteriem.
- ◆ Par priesteriem neiet mācīties tāpēc, ka Latvijā ir ļoti maz cilvēku, kuri mīl Dievu no visas savas sirds.
- ◆ Priesteriem ir ļoti daudz darba, un nebūs laika sev. Tas neļauj iet mācīties par priesteri.

◆ Grūti ir noskatīties, kā cilvēki mirst, nenozēlojuši grēkus. Priesterim ir smagi būt pie slimniekiem un noskatīties uz viņu ciešanām slimībā.

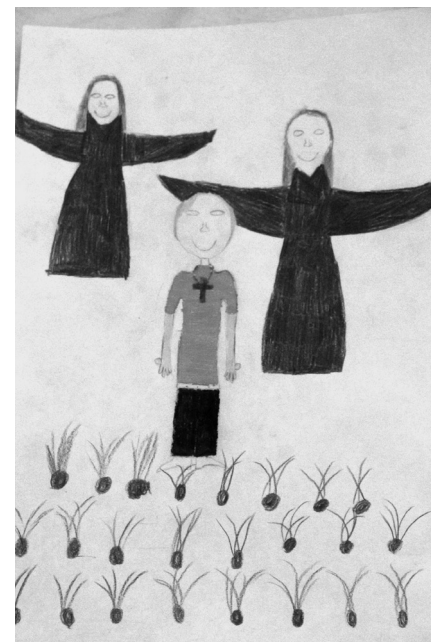
◆ Priesterim agrī jāceļas, un tas ir ļoti grūti, bet es tomēr gribētu būt par priesteri. Tāpēc gribētu, ka tas ļauj vairāk mīlēt Dievu, ticēt Viņam un sajūst Dievu, iepriecinot cilvēkus.

◆ Oppā – vai tiešām priesterim nedrīkst būt ne sievas, ne bērnu? Tad tāpēc tik daudzi neiet mācīties par priesteriem, jo grib savu ģimeni.

Atbildes, kāpēc meitenes vēlas vai nevēlas kļūt par klostermāsām

- ◆ Jaunietes grib dzīvot ģimenē, radīt bērnus, tāpēc par klostermāsām neiet.
- ◆ Visas meitenes grib interesantu dzīvi, kurā var izdzīvot dažādību un pasaulīgās lietas.
- ◆ Es gribētu kļūt par klostermāsu, jo tad var vairāk uzzināt par Dievu, iepazīt un mīlēt Viņu, palīdzēt slimajiem un invalīdiem.
- ◆ Es arī gribētu kļūt par māsu, kalpot Dievam, iet pie vecajiem cilvēkiem un viņiem palīdzēt.

Zīmējums no svētdienas skolas arhīva

Draudzes vizītkarte

Madonas Romas katoļu draudze

Reģ. Nr. 90000463704
Adrese: Liepājas iela 13, Madona, LV 4801
E-pasts: draudze@madona.lv
<http://www.draugiem.lv/madonasdraudze>
<https://www.facebook.com/madonasdraudze>
Twitter: @Madonasdraudze
Konts: LV19UNLA0095132107450, SEB BANKA

Prāvests Pāvils Kamola

Mob. tālr. 27464820,
e-pasts: psksamolla@gmail.com

Lūgšanu kapela

Atvērta visu diennakti (Raiņa iela 5)
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518),
e-pasts: aivarszar@gmail.com

Lūgšanu kapelas 5 gadu jubileja Ceturtdien, 21. aprīli

Plkst. 15 – slavēšana kapelā kopā ar Kalna skolu
Plkst. 17 – lūgšanas pie kapelas
Ap plkst. 17.30 – Euharistiskā procesija pa pilsētu
Ap plkst. 19 – neliels cienasts pie kapelas

Dievkalpojumu kārtība

Sv. Mīse Madonas katoļu baznīcā
Pirmdien, trešdien, piektdien – plkst. 8
Otrdien, ceturtdien – plkst. 18
Sestdien – plkst. 10
Svētdien – plkst. 11 un 18

Bībeles stunda

Laiks: otrdien plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18

Draudzes kalpojumi

Pastorāti

Vada (pārmaiņus): Ilze Kloppe (t. 22427528)
un Anita Cibule (t. 26464574)
Laiks: katru ceturtdienu plkst. 18.45
Vieta: Valdemāra bulvāris 18

Svētdienas skola

Laiks: svētdienās plkst. 12.30
Vieta: Bērnu un jauniešu centra kamīnzāle
Skolas ielā 8a, Madona
Kontakti: Inese Zīle (t. 29189376)

Draudzes koris

Aicina dalībniekus visās balsu grupās
Kontakti: Kristaps Šķēls (t. 26610129)

Muzikālās nodarbības bērniem „Mazais jēriņš” (2–5 gadi)

Laiks: trešdienās un ceturtdienās 16.30–18.00
Vieta: Jauniešu centrs KUBS (Raiņa 12)
Kontakti: Dace Sināte (t. 26442270)

Ģimeņu tikšanās

Laiks: katra mēneša otrajā svētdienā plkst. 13
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Agnese Liepiņa (t. 26388710)

Vīru vakari

Laiks: katra mēneša pēdējā piektdienā plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518)

Kalpošana slimnīcā – Nepieciešami cilvēki, kas palīdzētu kalpošanai slimnīcā!

Vieta: Madonas slimnīcas kapela
Kontakti: Emīlija Lietaviete (t. 27827873)

Jauniešu tikšanās

Vajadzīgs kalpotājs, kas draudzē vadītu
pusaudžu un jauniešu dzīvi. Priekšlikumi tiek
gaidīti un pašiniciatīva tiks novērtēta!

Izdevumu “KALNĀ” veidoja:

Priesteris Pāvils Kamola,
Agnese Liepiņa (t. 26388710),
Inese Elsiņa (t. 29207585).
E-pasts: mdravize@gmail.com

Uz vāka – Agra Veckalniņa foto.
Lappušu nosaukumos – citāti no Psalmiem.
Makets: Aina Pidika.
Iespiests: SIA „Latgales druka”.
Viena eksemplāra cena ir 0,30 EUR.